

[Lilli Gyldenkilde]

altså have arbejdstiden sat ned. Det krav var fremme allerede sidste gang, og vi ved, at det vil komme frem med større styrke næste gang, og det varer jo ikke så længe.

Derfor burde det være muligt herinde at få skabt et flertal for, at vi må have nedsat arbejdstiden, og så lade arbejdsmarkedets parter forhandle så langt, de overhovedet kan, på det her område. Det kan ikke nytte noget, at folketinget vil vaske hænder og sige: det kommer ikke os ved, det er kun et spørgsmål mellem arbejdsmarkedets parter. Det er det i selve forhandlingen, det mener vi også i SF, men vi kan ikke påstå, at vi vil føre noget, der ligner en økonomisk forsvarlig politik herinde, hvis ikke vi vil være med til at fjerne de hurdler, der må fjernes. En af dem, en af de meget store, er, at vi lægger en politik til rette, der gør det lettere at få forhandlet igennem, at vi får nedsat arbejdstiden.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal takke for redegørelsen og sige, at den giver en udmærket opremsning af organisationernes holdning og nogle positive meldinger fra regeringen om, at arbejdstid sandelig er et vigtigt problem, og en udmærket angivelse af, hvad regeringen så vil gøre ved det, nemlig absolut ingenting. Det vil man ikke blande sig i. Regeringen er tilsyneladende fuldstændig upåvirket af alle de meldinger, der er kommet fra organisationerne. Man kan, som andre ordførere også har været inde på, sige, at det er total afskrift af, hvad Dansk Arbejdsgiverforening mener, når regeringen konkluderer:

»Regeringen er skeptisk over for de beskæftigelsesmæssige og samfundsøkonomiske virkninger af en *nedsat arbejdstid*. Der er tale om en kompliceret beslutning, som næppe uden videre vil virke efter hensigten.«

Der blev faktisk vedtaget en dagsorden sidste år, for at man skulle prøve på at få gjort denne beslutning en anelse mere gennemskuelig.

Jeg synes, at regeringen fuldstændig overser 2 hovedargumenter. Det ene er, at arbejdstidsforhold er et centralt element i hele indkomstpoltikken. Uanset hvad den konservative ordfører siger, kan man da ikke forestille sig, at man kan lave nogle indkomstrammer og nogle indgreb, som vi har gjort det her i folketinget, og så sige: arbejds-

tid har overhovedet ikke noget med det at gøre. Jo, det har det så sandelig, og mig bekendt har regeringen tænkt sig at fortsætte indkomstpoltikken. Det er det radikale venstre i øvrigt enig i. Vi har selvfølgelig noteret os, at der er en vis uoverensstemmelse mellem regeringspartierne om, hvordan og hvornår og sådan noget – men alligevel. Hovedsigtet er klart nok: indkomstpoltikken skal fortsætte. Det mener vi også den skal, og hvis den skal det, så må vi inddrage arbejdstiden som et af elementerne i indkomstpoltikken.

Det andet argument er, at regeringen jo selv er aftalepartner. Regeringen er arbejdsgiver for hele den offentlige sektor, og der er naturligvis ikke tale om, at det skal indebære, som hr. Bo Kristensen åbenbart kun kan se, at regeringen skal lovgive. Nej, men regeringen må da have en holdning, når regeringen er den ene part i en aftale, og den offentlige sektor er efterhånden, som regeringen jo ved forskellige lejligheder har gjort opmærksom på, ikke så lille endda.

Denne redegørelse kan i virkeligheden kun undskyldes med, at den er afgivet den 14. december 1983, hvor regeringen stadig kunne sige, den var en slags nødhjælpsregering, fordi socialdemokratiet havde givet op. Men den går altså ikke længere. Denne regering har markeret, at den vil sidde i en valgperiode, og så må den også have et perspektiv vedrørende arbejdstiden, og det er noget andet. Vi tror ikke, det er nogen god idé, bortset fra hvis det er frivilligt.

Jeg skal i øvrigt ikke, som andre ordførere har været inde på, gentage debatten fra sidst. Selv om det er et nyt folketing, går jeg ud fra, at de også er i stand til at slå op i de gamle spalter.

Jeg vil blot sige, at det er rigtigt, at der var 2 elementer fremme, nemlig det menneskelige aspekt og den beskæftigelsesmæssige side.

Der er ingen, der er uenige i, at det vil være godt af menneskelige grunde at nedsætte arbejdstiden. Den eneste grund til, at det ikke kan lade sig gennemføre, er faktisk, hvis det øger arbejdsløsheden. Så kan vi ikke tillade os at gøre det. Det er helt klart, for så er der meget store menneskelige omkostninger, der kan komme ind i billedet. Men vi ved faktisk ikke, om det vil være tilfældet. Der er da undersøgelser, der tyder på, at det vil gå i den anden retning.